

Matteo trapt het hoge gras een beetje platter.

Hij schreeuwt: 'Johoooo! Vascoooo!'

En hij neemt een aanloop.

Maar dan rent hij plotseling de verkeerde kant op.

Hij schreeuwt: 'Papaaaa!' en rent terug naar de boerderij.

Bij de rand van het veld draait hij zich nog heel even om.

'Sorry Vasco,' roept hij.

'Papa is er. We gaan mijn cadeau ophalen!'

Ineens is het koud.

Vasco kijkt naar het lege veld.

Matteo is weg.

En er wordt dus niet gevoetbald vandaag.

Hoe kan dat, dat doen ze toch altijd?

Hij staat op en schudt de opgedroogde modder van zijn vel.

Vasco sjokt naar de schuur.

Daar is het donker – maar donker is goed.

Vasco denkt:

Waarom krijgt Matteo een cadeau?

Hij heeft toch al een cadeau?

Toen Matteo jarig was, kreeg hij mij.

Ik was zijn cadeau.

Esteban, het paard, staat achter in de schuur.

‘Het klopt,’ zegt Esteban, ‘de baas is met Matteo naar de stad.

Ze gaan een John ophalen.’

‘Een John?’ vraagt Vasco.

‘Zo noemden ze hem,’ zegt Esteban.

‘Zo noemden ze wie?’ vraagt Vasco.

‘Het cadeau, volgens mij,’ zegt Esteban. ‘Ik weet het ook niet.’

Hij neemt een volle hap hooi.

